

РЕШЕНИЕ

№ 5641

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7862** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН] срещу Решение от 29.06.2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 1870/2020г. С оспореното решение е потвърден Електронен фиш серия К № 2976208, издаден от СДВР, с който на касатора за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева.

С касационната жалба се релевират касационни основания за отмяна на решението на СРС по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, поради постановяването му в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът твърди, че въззивният съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 34, ал.1 от ЗАНН, като е приел, че обжалваният ЕФ е издаден в давностните срокове по чл. 334, ал.1 от ЗАНН. Твърди се, че същият е издаден почти година и три месеца след извършване на нарушението. Касаторът сочи, че в конкретния случай не е доказано авторството на извършеното нарушение и СРС не е обсъдил наведените доводи от жалбоподателя в тази насока. Изтъква, че самоличността на нарушителя е останала неустановена и недоказана, поради което нарушен принципът за личния

характер на административнонаказателната отговорност. Твърди се, че с представената декларация по чл. 189, ал.5 от ЗДвП, същият е в обективна невъзможност да установи кой е управлявал автомобила в дена на нарушението. Моли съда да отмени обжалваното решение и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция“ не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и като такова счита, че същото следва да бъде оставено е сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу електронен фиш. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел, че на 31.05.2018 г. в 10:43 ч., в [населено място], по [улица]до №4, с посока на движение от [улица]към [улица]с мобилна система за видеоконтрол – АТСС, TFR1-M с радар TR4D № 575, била засечена скорост на движение на МПС – лек автомобил марка „Сеат“, модел „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , 83 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение – 33 км./ч. Автомобилът бил регистриран на името на В. Х. Г., на която бил издаден електронен фиш № 2097177. Но тя депозирала възражение срещу фиша, като в декларация от 15.08.2019 г. посочила, че от 2015 г. автомобилът е предоставен за ползване от Х., като посочила, че на датата на нарушението автомобилът е бил управляван от Х. и представила копия на неговото СУМПС.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш серия К № 2976208 срещу касатора за налагане на глоба в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

От разпечатка от паметта на техническо средство с радар № 575, която е вещественно доказателство, изготвено по реда на, се установява, че на процесната дата – 31.05.2018 г., в 10:43:06 ч., в района на Столична община, с координати EL 23o32.293 и NL 42o66.647, е засечена скорост на движение от 86 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила. Към разпечатката е приложен и клип, от който се установява местоположението на техническото средство.

Мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение /АТСС/ тип – TFR1-M с радарен скоростомер тип „трафик радар“ TR4D е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, на 24.02.2010 г., със срок на валидност на одобряването 24.02.2020 г. Периодичността на

последващите проверки на видео-радарните системи е една година, като мобилната система с № 575 е преминала проверка на 05.10.2017 г., като допустимата грешка при измерване на скоростта е 3 км/ч. до 100 км/ч. и от 3 % при движение със скорост над 100 км/ч., видно от протокола от същата дата. Видно от представения часови график мобилната система е била монтирана в служебен автомобил СА6707ММ.

За да потвърди електронния фиш, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването му. Сигнал е до извод, че са спазени формата и реквизитите на издадения ЕФ, същият е издаден от компетентен орган, изпълнен е състава на посоченото нарушение и правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Така постановеното решение е правилно.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд досежно приложението на чл. 34 от ЗАНН. Извършителят на нарушението е установен на 15.08.2019г., видно от представената декларация от собственика на автомобила във вр. с чл. 189, ал.5 от ЗДвП, като електронният фиш е издаден на 27.08.2019г. Поради което, са неоснователни твърденията на касатора, че процесния електронен фиш е издаден повече от една година след установяване на нарушението.

Правилно СРС е посочил, в процесния случай обжалваният ЕФ съдържа всички изискуеми по закон реквизити. По делото безспорно е установено, че касаторът е управлявал лекия автомобил със скорост 83 км/ч. (преди отчитане на толеранс от 3 км. ч.), което е с 33 км/ч над въведеното ограничение от 50 км/ч. в този участък, поради което правилно в ЕФ е посочено, че е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Правилни и съответни на приложимата законова норма са и направените от въззивния съд изводи, че разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП не изисква нарушението да бъде установено със стационарно техническо средство, в отсъствие на контролен орган. Законодателят е посочил, че нарушението следва да бъде установено с „техническо средство“, без да конкретизира дали същото следва да бъде стационарно или мобилно. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав не споделя наведените в касационната жалба аргументи, че разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП не допуска в случаите на заснемане на нарушенията с техническо средство да присъства и контролен орган. В тази насока неоснователно е и твърдението, че в случай на присъствие на контролен орган, то за същия съществува задължението да установи самоличността на извършителя.

Въз основа на изложеното, настоящият касационен състав приема, че при издаването на оспорения електронен фиш не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, а същият е издаден в пълно съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП.

Правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на Д. Х. основание чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП, като му е наложена предвидената за съответното административно нарушение санкция - глоба в размер на 400 лв.

Неоснователни са и оплакванията, че не било безспорно установено кой е нарушителят. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Съгласно чл. 189, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП, в 14-дневен срок от получаването на електронния фиш собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

В случая с представената пред СДВР декларация, отговорността на собственика на автомобила е дерогирана, процесното МПС е предадено във владение на касатора, поради което и в съответствие с приложимите правни норми е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. Твърдението на касатора, че не следва да му се вмени процесното нарушение, тъй като не управлявал процесния автомобил в посочения в ЕФ ден и час, остана недоказано в хода на делото.

По изложените съображения, настоящата инстанция приема, че не са налице основания за отмяна на обжалваното съдебно решение. Касационната жалба се явява неоснователна, а решението следва да бъде оставено в сила.

Неоснователни са и наведените доводи за приложение на чл. 28 от ЗАНН. В ЗАНН не е предвиден законен критерий за маловажни случаи на административно нарушение, поради което следва да се прецени цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, при които е извършено нарушението. Предвид факта, че водачът в конкретния случай се е движел с автомобила си със 33 км/ч. в населено място, като по този начин е застрашавал себе си, другите участници в движението, както и евентуалните пешеходци и е била налице потенциална заплаха от настъпване на ПТП, настоящият състав счита, че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.06.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 1870/2020г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:

1.